

„е нито най-последниятъ, нито обаче най-малко злополучниятъ, сж привикнали да обръщатъ погледитѣ си къмъ велика и човѣколюбива Франция, отъ нея да чакатъ искра на свобода, на нея да се упоаватъ за подобрене своята сждба. И нашиятъ народъ, на който новитѣ и неимовѣрни злощастия обиходиха чрѣзъ печата цѣлия цивилизованъ свѣтъ и навсѣкждѣ произведоха потресаещи впечатления, разчитва на тая Франция. Той се моли чрѣзъ насъ и въ лицето на Ваше Прѣвѣзходителство да му дойде и тя по какъвто и да е начинъ на помощъ въ тоя случай, за да се избави отъ своитѣ тирани, прѣобѣрнати въ последньо врѣме просто на джелати. Отъ името на тоя народъ и въ името на пролѣната кръвъ ние Ви молимъ да подкрѣпите нашия мемоаръ, за да се изпълнятъ изказанитѣ въ него желанія на тоя народъ, та да се тури веднажъ за всѣкога край на неговитѣ злочестини подъ едно варварско и непоправимо управление; молимъ Франция да издигне и тя гласа си и да каже дѣто трѣба мощното си слово за избавяне тоя народъ отъ едно иго повече отъ несносно; молимъ я толкозъ по-много, че Турция, за която Франция пролѣ толкозъ кръвъ и направи толкозъ жертви прѣди 20 години, не изпълни ни едно отъ даденитѣ ѝ обѣщания — да подобри положението на християнскитѣ си народонаселения“.

Министрътъ изслуша съ напрегнато внимание тия думи, изказани, особено къмъ края, съ единъ жаловитъ тонъ. Той ни погледна послѣ съ очи като надути отъ съдржани чувства и попита: „Какво Ви каза английското правителство?“. Накжсо ние му разправихме, какво ни бѣ казалъ лордъ Дерби и съ какви впечатления излѣзохме ние изъ Англия. Тогава той ни каза, че „наистинна всички безъ изключение правителства, по неговитѣ поне